

ΕΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΥΓ'

ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΤΟΥ ΕΛ ΧΑΤΖ ΟΜΑΡ

Η γνωριμία του ξερουντιού κ. Γουόλτερ Χ. την έκανε μιά μέρα που κινδυνεύσαμε νά χωθούμε μαζί κι' οι δύο.

Χωρίς νά γνωρίζομαστε, είχαμε επιβιασθώ στο Ήπερωκέαυιο ή «Πόλις της Βαρκελώνης», που έξυπηρετούσε τότε τή γραμμή Ταγγέρης, Γιβραλτάρ, 'Οράν. 'Η έφημερίδες που είχαμε άγουράσει στη Μαλάγα, ήτανε γεμάτες από τρομακτικές περιγραφές ναυαγίων. 'Ωστόσο ξεκινήσαμε, Γρήγορα όμως τό πλοίο μας βρέθηκε μέσα στην δυνατώτερη τρικυμία. Πηδούσε, χαμηλωνε, εξαπυρούσε ψηλότερα, έβερνε στα πλάγια κι' ανατριχίαιζε σύγκορμο, σάν μικρό τρομαγμένο πουλάκι, μέσα στην άγρια πάλη τών στοιχείων.

Όλη τή νύχτα άκούγαμε τά κύματα, που χτυπούσαν μαυιασμένα στά πλευρά και τό κατάστρωμα του πλοίου. Πηδούσαμε άδρανα στην κορυφή ενός πελώριου κύματος, σάν άδειο αυγό, κι' έπειτα άκούγαμε τόν τρομακτικό κρότο του έλικου, που γυρνούσε μέ τρομακτική ταχύτητα στό κενό, έξω άπ' τή θάλασσα. 'Ωρες άσύγκριτου μεγαλειου και τραγικής άμορφιάς!...

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, όταν ανέθηκε στό κατάστρωμα μόλις πέρασε ή μπορα, είδα έναν πανύψηλο Μαροκινό, τυλιγμένο στό λευκό μπουρνούζι του νά πλησιάζη τόν πλοίαρχο.

—Πότε σθάνουσε τή Μελλάλα; ρώτησε.

—Στή Μελλάλα; είπε ό πλοίαρχος. 'Όχι και τόσο γρήγορα, φιλε μου. Σέ δεκαπέντε μέρες. Στό άλλο μας ταξειδι,

—Πώς ειπες; Σέ δεκαπέντε μέρες;...

—Βέβαια. Δεν μπορέσαμε νά προσεγγίσουμε μ' αυτή την τρικυμία. Πρέπει λοιπόν νά βγίσι στη Νεμουρ κι' από κεϊ θά τρασήξει για τή Μελλάλα.

Ό μαύρος έτριξε τά δόντια άπ' τό θυμό του; μούγκρισε μιά βραστήμια στη γλώσσα του κι' άπομακρόθηκε.

Κατέβηκα σέ λίγο στην τραπεζαρία. 'Ηταν σχεδόν άδεια. Μονάχα δύο ταξειδιώτες, άπ' τούς πενήντα, μπόρεσαν νά βγούν άπ' τίς καμπίνες τους: Μιά ήλικιωμένη κυρία και ό κ. Γουόλτερ Χ. 'Ό Γουόλτερ μου μίλησε πρώτος, μέ πρόσχημο τόνο.

—Πέρασα άρκετό καιρό στό Μαρόκο, μου είπε, και τώρα πηγαίνω στην Περούα. Θα περάσω από τή Μασσαλία, τήν Κανσσαντινούπολι και τό Μπιατούμ. 'Εοεις τούς άγαπάτε τούς 'Αραπάδες;

Ό συνομιλητής μου μού φάνηκε πολύ συμπαθητικός. Θά ήτανε τότε ως τριάντα έτών. Τό πρόσωπό του ήτανε ψημένο από τόν ήλιο τής 'Αφρικής, έκφραστικώτατο και πολύ συμπαθητικό. Είχε διασχίσει— όπως μου είπε—όλα τά μονοπάτια του Μαρόκου, ταξειδεψε πολύ και στη Σαγάρα. Μιλούσε τ' άραβικά σάν μητρική του γλώσσα.

—'Α! μού έλεγε, δεν θά γνωρίσετε τούς Αθηναίους. 'Αραπάδες, παρά μονάχα όταν θά πάτε εκεί κάτω, ανάμεσα στό Φέξ και στό Μαρρακές. Παντού άλλου, κάτω από τόν έξνο ζυγό, έχουνε χάσει τήν ευγένεια του χαρακτήρος των, μαζί μέ τήν ανεακρίσια τους. 'Εχουν κατατήσει έμποροι, δημόσιοι υπάλληλοι και ειρηνικοί γαιοκτήμονες. Οι φύλαχοι έχουν σκίψει τό κεφάλι στη δουλεία που τους έπιβάλλει ή Εύρώπη, και τό πλόθος, δόλγους στους ταπεινωμένους άρχηγούς του, σκίθει κι' αυτό τό υποταγμένο.

—'Ενώ στό Μαρόκο;...

—'Ό! εκεί κάτω, βρίσκεται ή παλιά ράτσα, που δεν γνώρισε ποτέ τή σκλαβιά. 'Εκει ζούνε όκτώ εκατομμύρια ελεύθεροι άνθρωποι, άπόγονοι τών μεγάλων κατακτητών, οι Σαρακηνοί. Πρέπει νά τούς γνωρίσετε, είνε ύπεροχοι!

Κουβεντιάζοντας, φτάσαμε στην Νεμουρ. Κατέβηκαμε στην βάρκα, που θά μās έδγαζε στην Εηρά. Ό δυσσερεστημένος Μαροκινός, που είχα 18η για μιά στιγμή στό κατάστρωμα, ήρθε κι' αυτός μαζί μας.

Είχε κατεβάσει τήν κουκούλα του κι' έμμενε ελεύθερο τό λεπτό κεφάλι του κι' ό δυνατός λαίμαός του. Τα χαρακτηριστικά του ήσαν λεπτά κι' ευγενικώτατα, είχε έκφρασι πραγματικού άρχοντα στό ζωηρό βλέμμα τών μαύρων ματιών του. Τα λεπτά χείλη κι' ή κανονική μύτη του φανέριαν τήν δλοκάθαρη καταγωγή του.

Ό Γουόλτερ Χ. τόν έκανε νά μιλήση. Τόν έλεγαν 'Ελ Χατζ 'Ομάρ μπέν 'Αμπντ έλ Νεμπί κι' ήταν άρχηγός του Σιντί-Μαλλουκ. 'Ηταν στενοχωρημένος για τόν αναγκαστικό γζρο, που θά έκανε για νά φτάση στόν τόπο του.

—'Ωραά είνε τά όπλα σου, τού είπα, δείχνοντας δυό πιστόλια στην μέση του, για νά δώσω μάλλον άλλη τροπή στις σκέψεις του.

'Εκείνος έκαν' έναν μορφασμό γεμάτο περιφρόνησι, άνασήκωσε τούς ώμους του και είπε:

—'Υευτοπράγματα!

'Εκείνη τή στιγμή στάσαμε στην Εηρά. 'Όταν βγήκαμε έξω κι' οι τρεις και κινήσαμε για τό χωριό, ανάμεσα από μιά άνθισμένη πεδιάδα, ό 'Ελ Χατζ 'Ομάρ, άνασήκωσε τό μπουρνούζι του, πήρε μέ προσοχή, σχεδόν μέ σεβασμό, ένα πελώριο μαχαίρι, που είχε κρουμένη πλάτι στό μερί του και μās τό παρουνάισα, λέγοντας:

—'Αυτό μάάλιστα, μπορεί νά τό πη κανείς όπλο!

Το μαχαίρι αυτό ήτανε μακρό, όσο τό μπράτσο ενός άνδρός. 'Η λαβή του κουτή, άλλα γερή, ή λεπτίδα κυανόμαυρη και στολισμένη μέ μύρια σκολιάματα και άραβικά ρητά.

—'Α! αυτό τό μαχαίρι πού βλέπετε, μās είπε ε Μαροκινός, σκότωσε ό αδελφός μου μ' ένα και μονο χτύπημα, μαζί, έναν άντρα και μιά γυναίκα. Μέ μιά και μόνη μαχαίρια! Αυτό είνε όπλο!

'Εναν άντρα και μιά γυναίκα μαζί; * 'Ηταν, άλήθεια, παράδοξο. Καί ζητήσαμε νά μās διηγηθώ τήν ιστορία αυτή. 'Ο Μαροκινός, άφού δίτασε άρκετά, άπιτέλους τ' άποφάσισε. Καθίσσαμε κάτω, στην άνθισμένη χλόη και κεί μās διηγήθηκε τήν άκόλουθη τραγική ιστορία:

Ό 'Ελ Χατζ 'Ομάρ είχ' έναν αδελφό, τόν Μαχμούτ μπέν 'Αμπντ-έλ-Νεμπί, προκάτοχό του στην άρχηγία του 'Σιντί-Μαλλουκ.

Ό Μαχμούτ είχε τρεις γυναίκες κι' από καιρό έπαμε πια νά σκέπτεται για καινούργιο γάμο, όταν μιά μέρα αντίκρισε μιά μικρή άλήτισσα και εαφνικά έβινε τρελλός από άγάπη γι' αυτήν.

Τήν έλεγαν Τζουχερά, πού σημαίνει μαργαριτάρι. 'Ερχότανε από τίς πεδιάδες τής Τυναίας και φορούσε τήν ένδυμάια του τόποσ της: "Ενα μονοκόμματο φρέμα, άνοιχτό δεξιά στό πλάι, αφήνοντας νά φαίνεται τό στήθος, δλόκληρο. 'Ητανε κόρη βοσκοδ, άν βέβαια έλεγε τήν άλήθεια ή μάννα της, γι' ατί κανείς δεν ήξερε τίποτε γι' αυτήν. Μά πίπιετε πάνω στη γη και πάνω στόν ουράνι άκόμα δεν ήταν άμορφότερο και γοητευτικότερο άπ' αυτήν.

Γι' αυτό, ό Μαχμούτ, τρελλάθηκε μόλις τήν αντίκρισε κι' άποφάσισε νά τήν πάρη κοντά του κι' έπειτα νά τήν παντρευθώ για νά τόν άγαπήση κι' αυτή, άν βέβαια θάβηθε ό Θεός. 'Ο Θεός όμως δεν τό θέλησε.

'Η Τζουχερά, έξόν από τό κομψό στό Μαχμούτ, έξόν από τό κομψό κομμάτι. Τα πέτυχε όμως όλα άπ' αυτόν, άκόμη και τό διαζύγιο, από τίς τρεις πρώτες γυναίκες του, μέ τή συγκατάθεση του καθή. "Εγινε αυτή άπόλυτη κυρία του άντρός της και του σπιτιού. Κι' όταν πια δεν είχε άλλο τίποτα νά τήν άποηση, ζήτησε τήν άγάπη άλλων άνδρών.

Ποιοί ήσαν τότε οι φίλοι της; Καί ποιος θά μπορούσε νά τούς μετρήση; Ποτέ γυναίκα ενός άρχηγού δεν έξευτελιστηκε μ' αυτό τόν τρόπο. 'Ανέβαινε τά βράδια στους έξώστες, και μέ τό πρόσωπο έξέκεπο, χαμογελούσε στους διαβότες. Τα παλληκάρια τής φυλής έμισαν τό ένα ύστερ' άπό τ' άλλο πώς δεχότανε όποιον βρεθώ μπροστά της. Τραβώσε τούς άγνωστους περαστικούς μέσα στόν κήπο, στη

*Ανέβαινε στόν έξώστη και μέ τό πρόσωπο έξέκεπο χαμογελούσε στους διαβότες...

